

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14.07.1976, sp. zn. 11 Co 314/76, ECLI:CZ:MSPH:1976:11.CO.314.1976.1

Číslo: 20/1979

Právní věta: Pro vyměření notářského poplatku z dědictví podle skupiny nabyvatelů (příloha 3 k vyhlášce č. 25/1964 Sb.) není rozhodné, zda jde o dědění ze zákona nebo ze závěti, nýbrž jen v sazebníku stanovený příbuzenský nebo jiný vztah k zůstaviteli.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.07.1976

Spisová značka: 11 Co 314/76

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dědění, Poplatky notářské

Předpisy: 99/1963 Sb. § 221 odst. 1 písm. a
§ 227 25/1964 Sb. 40/1964 Sb. § 475

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1979 sb. rozh.

Pro vyměření notářského poplatku z dědictví podle skupiny nabyvatelů (příloha 3 k vyhlášce č. 25/1964 Sb.) není rozhodné, zda jde o dědění ze zákona nebo ze závěti, nýbrž jen v sazebníku stanovený příbuzenský nebo jiný vztah k zůstaviteli.

(Usnesení městského soudu v Praze ze 14. 7. 1976, [11 Co 314/76](#))

Státní notářství pro Prahu 10 svým rozhodnutím vyměřilo dědici ze závěti notářský poplatek z dědictví ze základu 54 300 Kčs, a to sazbou 34 , tj. jako poplatníku spadajícím do skupiny III (ostatní osoby) sazebníku III. vyhlášky č. 25/1964 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal poplatník odvolání a navrhl, aby bylo změněno tak, že se notářský poplatek z dědictví vyměřuje sazbou 19 ze základu 54 300 Kčs, protože poplatníka nutno zařadit do skupiny II nabyvatelů podle citovaného sazebníku. Poplatník totiž žil se zůstavitelkou od r. 1973 ve společné domácnosti jako člen rodiny a z tohoto důvodu pečoval o společnou domácnost. Poplatek z dědictví po zůstavitelce by tedy namísto částky 18 462 Kčs měl činit pouze 10 317 Kčs.

Městský soud v Praze rozhodnutí státního notářství zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení o

notářském poplatku a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

V projednávané věci poplatník, který je synovcem zůstavitelky, nebyl jejím zákonným dědicem, zůstavitelka však v jeho prospěch pořídila závěť, podle níž mu bylo potvrzeno nabytí dědictví. Z obsahu spisu o řízení o dědictví vyplývá, že poplatník měl stejné bydliště jako zůstavitelka a že s ní bydlel v jednom bytě.

Státní notářství se v řízení o dědictví po zůstavitelce nezabývalo otázkou, zda synovec zůstavitelky byl spolužijící osobou zůstavitelky ve smyslu ustanovení § 475 o. z. To však neznamená, že by poplatkové výhody takové osoby nemohl mít poplatník v poplatkovém řízení navazujícím na řízení o dědictví.

Při vyměření notářského poplatku z dědictví je při stanovení sazby podle sazebníku III. vyhlášky č. 25/1964 Sb. rozhodující, jaký byl příbuzenský, případně jiný vztah poplatníka notářského poplatku z dědictví k zůstaviteli. Dětem zůstavitele se vyměří notářský poplatek z dědictví podle sazby I. skupiny nabyvatelů sazebníku III. Dědí-li po zůstaviteli (ze zákona nebo ze závěti) osoba, která se zůstavitelem žila nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti jako člen rodiny a která z toho důvodu pečovala o společnou domácnost, požívá rovněž výhody příznivější sazby pro II. skupinu nabyvatelů sazebníku III.

Státní notářství proto pochybilo, když při zařazování poplatníka do skupiny nabyvatelů neuvážilo, v jakém vztahu k zůstavitelce byl a zda z tohoto hlediska splňoval předpoklady pro zařazení do II. skupiny nabyvatelů. V tomto směru zůstalo řízení neúplné, a proto bylo k odvolání poplatníka rozhodnutí státního notářství zrušeno a věc byla státnímu notářství vrácena k dalšímu řízení o notářském poplatku a k novému rozhodnutí (§ 30 odst. 1 zákona č. 24/1964 Sb., § 227 a § 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).